

bað okkum koyra aftaná sær. Vit fylgdu so aftaná ein fittan tein, til hann einaferð peikaði okkum: har er gøtan. Og so gekk leiðin annars upp eftir, gjøgnum nógvar hárnáls-snaringar, 300 m upp, til Hungerburg, har gistingarhús okkara, Pension Klamme, lá. Tað var ein undursom kensla, at vera framkomin. Huglagið her var sera gott, sólin spenti, gestirnir nógvir og vikuskiftið var fyri hond, so alt hetta boðaði frá góðum.

Navnið Hungerburg er nóg so margháttligt, samsvarar als ikki tí, ein sær her idag, men tað hevur sína søgu. Og Habsburgarættin hevur verið so makaleys, eisini her at hava verið uppi í. Á teirru veldugu fjallasíðuni, sum heilt niðri frá Inn risur upp í 2300 m hædd, og sum í grundini avmarkar býin norðureftir, er ein, ikki serliga stórur, hjalli. Her læt Maximilian, keisari, sum livdi 1459-1519, og sum hevði stóran tokka til Innsbruck og búði her tað mesta av síni stjórnartíð, byggja eitt torn, sum fekk navnið Hungerburg, tí her setti hann fangar sínar, og teir sveltadu, so klagurópin høyrdu langan veg. Men slik viðferð var nokk hildin at vera í lagi tá, tí Maximilian var annars sera avhildin av fólki sínum. Tær sera vágaligu veiðiferðir, hann gjørdi í fjøllunum, har men ofta væntiðu, at hann fór at detta oman, men tó altíð kom væl frá tí, gjørdi, at sagnirnar og søgurnar um hann vóru nógvar, og hann var næstan roknaður sum eitt halgimenni. Men Hungerburg idag minnir einki um tað ódrammálaga navnið, tað ber. Tí her liggja nú gistingarhús og hotell í tí blómandi umhvørvinum.

Innsbruck er, í orðsins sanna týðningi, býurin millum fjøllini. Hann liggur á einari fletu, í 580 m hædd. Sunnanfyri og norðanfyri rísa fjøllini. Eystur og vestur gongur Innthal, sum áin Inn rennur ígjøgnum, og suður eftir opna fjøllini seg fyri Wipptal, har tann týðningarmikil vegurin til Brenner gongur ígjøgnum.

Býurin varð grundaður í 1187 av av greivunum av Andechs, sum komu frá Bayern, í norðara breidda av Inn-ánni, har longu tá ein brúgv gekk yvirum, og tað er tann býarparturin, sum idag eitur Hötting, ikki langt frá Hungerburg, har vit búðu. Vit gingu gjøgnum henda býarpart, og tað er so bratt her, at húsini partvis eru grivin inn í fjallasíðuna. Her hevur tí einki pláss verið hjá býnum at vaksa, og vend kom ikki í, fyrr enn greivarnir fingi gjørt ein sáttmála við kleystrið Wilten. Kleystrið átti alla ta veldugu fletu, sum nú Innsbruck liggur á. Stift Wilten er ein av teim virðismiklastu mentunnargripum Tyrols, og tá lá tað í tignarligum einsemi á fletuni suður móti fjøllunum, sum reisa seg sunnanfyri býin, og har var eingin onnur bygging á hesi veldugu fletu. Men tá greivarnir fingi sín sáttmála við Kleystrið, kundu teir flyta suðurum, og skjótt vaks býurin her, týðningarmikil sum hann er fyri alt ferðasamband suður og norður.

Umframt Wien, so gjørdist Innsbruck býurin, sum habsburgska keisaraættin fekk tokka til og nýtti sum «residens»-bý. Tað er býurin nógvar merktur av: søga Innsbruckar er, at kalla, habsburgsk søga.

Vit vóru sera heppin við gistingarhúsi okkara í hesum fríða umhvørvi við tí frálíka útsýninum. Og her var altíð tónleikur. Og vóru tað ikki spælmen, so vóru tað neytajøllur-

Togbrestastøðin í Seegrube

Oman til býin við tannhjólbreitin

nar, sum altíð vóru at hoyra. Tey flestu av okkum hava nokk hoyrt eina einstaka bjøllu, sum hevur hingið um hálsin á einari kúgv, men at tað kundi gerast so yndisligt og hjartanemandi sum her, hevði ein ikki ímyndað sær. Her gingu neyt á beiti á grønnum fletum. Hver kúgv hevði 2 til 3 bjøllur, við hver sínum tóna, um hálsin. Tað seinasta vit høyrdu um kvæðið og tað fyrsta um morgunin, var himneskur bjølluljómur.

Men staðið her var áhugavert á so mangan annan hátt. Millum annað, tí at tætt framvið her gekk hjól- og togbreytin, niðri frá býnum og upp á røðina av Nordkette, í góðar 2300 m hædd. Hjólbreitin hevði sína byrjan niðri við Inn og endastøð við Hungerburg, tætt við har vit búðu. Og so tók togbreytin við.

Vit komu her eitt friggjakvöld, og

longu leygarmorgun fóru vit niðan á tindarnar, við togbreytini. Sjálvandi hugsar man eitt sindur, tá man hongur haruppi, um hetta man halda. Togbreytin hevði millumstøð í Seegrube, 1900 m uppi. Og heruppi í einseminum lá eitt frálíkt gistingarhús, ja tað var sjáldsamt at siggja, og her fekt alt av mati og drekka. Her upplivu vit, tað var brennandi sól henda dagin, og tað var tað í veruleikanum hvønn dag, at fólk lá og sólaði sær, beint við síðuna av stórum kavafonnum. Men túrur okkara gekk viðari, við einari aðrari togbreyt heilt upp á fjallarøðina. Her var eisini eitt gistingarhús, um ikki so stórt, men nú kendist tað heilt kalt, sjálvt um sólin spenti av klárum himli. Og her var sanniliga eitt útsýni, sum ikki er hvønn dagskostur, sjálvt ikki fyri okkum, sum tó eisini hava fjøll her í Føroyum, sum vit kunnu fara uppá.

Eitt, sum eg legði til merkis her uppi, tá vit vóru úti og gingu í lendum, var, at á teimum serliga brøttu støðunum vóru veldugar stál-«konstruktiónir», sum mintu nakað um okkara autoverju, men var nóg stórri, festar til helluna, og hetta helst fyri at forða fyri skalvalopi, tí heilt har niðri lógu jú øll gistingarhúsin.

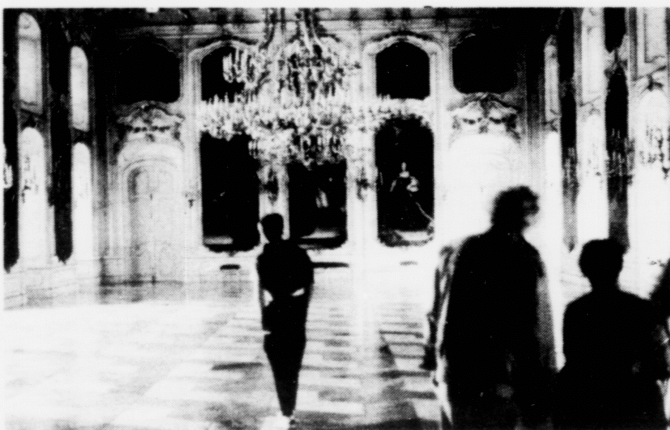
Í einum tilikum, fyri okkum sjáld-

somum umhvørvi, gekk ein dagur skjótt. Og so gekk leiðin omanafur av toppinum, fyrst til Seegrube, har vit skiftu til ein annan vogn, og har kom ein tilik rúgva av fólki við. Eftiransingarmaðurin á staðnum helt á við at trýsta fólk inn. Minti meg nakað á tað, ein hevur lisið um skilið á japanskum jarnbryetarstøðum, tá topptýngdin er í ferðsluni, har teir hava «pushers», sum bart út seta fótin á afturpartin á ferðafólki, at trýsta so nóg sum gjørligt inn um dynar, áðrenn tær fóru aftur. Men omanafur komu vit í øllum góðum.

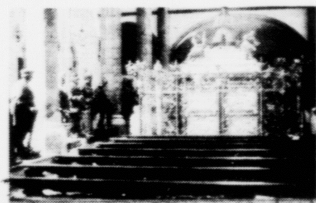
Og omanafurkomu siggja vit, at nú var gjørt til reiðar til tónleika- og danskvöld í stóra túninum, uttanfyri gistingarhúsið. Veðrið var framvegis av tí allaragasta. Og her sessast vit so, og tað er ikki hvønn dagskostur ella «drykkur» hjá føroyinginum, tað tú her kann fáa.

Yndisligi neytajølluljómurin úr grannalagnum kappaðist eina løtu við tónleikin av terassuni. Men so fór at skýma, neytini leitaðu sær ból, og einans tyrolartónleikurin frá spælimonnum okkara var eftir. Loftið dimtist meira og meira, stjørnurnar tendraðust, og mánnin kom upp.

Høga fjallasíðan gjørdist svørt, og røðin stóð so týðiliga móti heldur ljósara loftinum aftanfyri. Haruppi á røðini sóust ljósini frá endastøðini hjá togbreytini, og longur niðri glógvði tað frá gistingarhúsinum í Seegrube. So lægdi við hesum einlugu ljósunum haruppi í teirri stóru myrku fjallaviddini. Men fyri okkum ein hendingaríkur dagur.

Inni á Hofburg

Maximilian-grøvin í Hofkirche

Framhald